

ZRADA RODU TRNHOŘŮ

GARETH P. JONES

Gareth P. Jones

ZRADA RODU TRNHOFFŮ

Mladá fronta

*Pro Wynne Joynerovou (1919-2016), mou babičku,
která celý život milovala příběhy.*

PŘELOŽILA JANA HEJNÁ

Copyright © Gareth P. Jones 2016
Originally published in the English
language as *The Thornthwaite Betrayal*
by Hot Key Books an imprint
of Bonnier Zaffre, London

Translation © Jana Hejná, 2017
ISBN 978-80-204-4419-6

The moral rights of the author have been asserted.

PRVNÍ DĚJSTVÍ

POKOJ S JEDINOU STĚNOU

V průběhu staletí přečkalo panství rodu Trnhoffů bezpočet záplav, morových ran, občanských válek, obléhání a výbuchů. Poslední podobnou katastrofou byl požár, který hladově pozřel většinu útrob domu, zámček jako takový ovšem zkázu přestál, stejně jako rodina, jejíž jméno nesl.

Dvojčata Felix a Leontýna Trnhoffovi seděli naproti sobě v čele dlouhého zčernalého stolu v jídelně, ve které zůstala jen jediná neporušená stěna. Místností se proháněl ledový vánek a honosný křišťálový lustr nad jejich hlavami ve větru ustavičně cinkal. Na stole mezi nimi ležel nezdobený narozeninový dort se čtrnácti svíčkami.

Felix se otřásl zimou. „Měli bychom Dragoše požádat, aby si jídelnu poznamenal coby příští projekt. Jedna stěna vážně nestačí.“

„Už jsem to zkoušela,“ informovala ho Leontýna. „Prohlásil, že na ni zatím neuzrál čas.“

„To je mu podobné,“ povzdechl si Felix. „Někdy jako by zapomínal, že ve skutečnosti pracuje pro nás, nezdá se ti?“

„O jeho přístupu si můžeš myslet, co chceš, ale nemůžeš mu upřít, že je prvotřídní stavebník a že rekonstrukce

sídla v jeho rukách zdárně pokračuje. Například takový boxerský sál je téměř dokonalou replikou původní místnosti před požárem.“

Felix nejistě pohlédl na řinčící lustr. „Když myslíš. Nejdůležitější koneckonců je, aby měla stavba v pořádku statiku a nespadla nám na hlavu.“

Jeho lahvově zelené oči se střetly se sestřinýma. Ještě před rokem by se obával, jestli si náhodou nepohrála s upevňovacími šroubky lustru. To aby se na něj zřítil právě v okamžiku, kdy dozní poslední tóny narozeninového popěvku. Případně, což bylo neméně pravděpodobné, by takový osud nachystal on pro ni. Felix s Leontýnou totiž strávili celé dětství soustavnými snahami zabít jeden druhého. Pokusy o vraždu sourozence se pro ně staly denním chlebem, teď ovšem – po dlouhých letech smrtících úkladů – uzavřeli příměří. Život v tichu a izolaci, vyplněný věčnými léčkami, vzal za své při loňském požáru panství. Dnes už se okolního světa nestranili. Místo domácí výuky dojížděli dennodenně autobusem do školy v Shelleyině údolí, kde se ze všech sil snažili zapadnout mezi spolužáky.

„Možná jsme si měli pozvat pár přátel, aby nám s tím pomohli,“ prohodila Leontýna, poněkud zaskočená obřími rozměry dortu. „Olívie se ze mě před velikonočními prázdninami pokoušela vymámit pozvání k nám domů.“

„To mě nijak nepřekvapuje,“ odfrkl Felix. „Je přesvědčená, že obýváme nějaký úžasný pohádkový hrad.“

Ze stropu se snesla sprška omítky. Dvojčata si beze slova vyklepala bělostný prach z havraních vlasů.

„Taky jsme mohli pozvat Miladu Cervusovou.“ Leontýna na bratra rozpustile mrkla.

Felixova bledá tvář zrudověla. „Někdy mi docela chybí staré dobré časy, kdy jsme si navzájem usilovali o život,“ zavrčel a zvedl ostrý nůž, aby z dortu ukrojil dva kousky. Bylo to ovšem těžší, než čekal. Aby čepel moučnickem vůbec projela, musel se do rukojeti opřít celou svou vahou. Felix přistrčil jeden z talířků se zákuskem sestře.

Do místnosti vstoupila Růža. Světle hnědé vlasy měla svázané do culíku a nesla stříbrný podnos se dvěma sklenicemi citronády. Od uvěznění kuchařky paní Pytlounové si její adoptivní dcera Růžena, která na panství sloužila jako děvečka pro všechno a nikdo jí neřekl jinak než Růža, vaření pro Felixe s Leontýnou přidala na svůj už tak dlouhý seznam domácích povinností.

„Napadlo mě, že byste mohli mít žízeň,“ prohlásila. „Kdyby byl ten dort kapku sušší, víte.“

„To je od tebe velmi laskavé,“ odpověděla Leontýna. „Nechceš se k nám připojit?“

„Kdepak, slečno. To by nebylo správné. Jo, a tady tohle vám přišlo.“ Růža před ni položila dopis.

„Díky. To bude nejspíš ohledně těch knih, které jsem si objednala,“ vychrlila ze sebe Leontýna, po obálce bleskově chňapla a ukryla ji pod stolem. „Musím říct, že se ti ten dort opravdu povedl, Růžo.“

„Dělala jsem ho podle receptu paní Pytlounové,“ vysvětlovala dívka. „Lžičkový dort. Akorát jsem použila rovnou dvě lžičky cukru, když se jedná o oslavu.“

„Jak se jí vůbec daří?“ zajímal se Felix.

„Včera jsem s ní mluvila po telefonu a připadala mi docela veselá, pane,“ odpověděla Růža. „Převezli ji do věznice s nízkou ostrahou a řekla bych, že je tam o chlup šťastnější. Prý může častěji na zahradu.“

„Po telefonu?“ nechápal Felix. „Nevěděl jsem, že nějaký máme.“

„Teď už jo, pane. Dragoš trval na tom, že zapojí aspoň jeden. Pro nouzové případy, víte. Je nahoře na chodbě, hned u schodů. Budete si přát ještě něco?“

„Ne, díky,“ propustila ji Leontýna.

„Všechno nejlepší k narozeninám, mladý pane a slečno.“

Sotva Růža zmizela z doslechu, usrkl Felix hořkou domácí citronádu a okamžitě se zašklebil. „Nevím, proč si neseženeme pořádného kuchaře,“ zabručel.

„Ale no tak,“ napomenula ho sestra. „Sám dobře víš, že to Růža slíbila paní Pytlounové. Má zastat všechny její povinnosti, dokud se nevrátí.“

„I když to může být bůhvídkdy,“ poznamenal Felix.

Vzhledem k předčasnému skonu obou rodičů, kuchařce za mřížemi a úmrtí majordoma Maxmiliána Oberleho přešla role opatrovníků dvojčat Trnhoffových na zahradníka Toma Paina a jejich dřívější chůvu Evelyn Rožnínskou. Oba se úkolu zhostili v mnohem volnějším režimu, než na jaký byli Felix s Leontýnou zvyklí od jejich předchůdců.

Tom se většinu času zdržoval venku na pozemcích a do zámku vstupoval málokdy. U příležitosti narozenin svých svěřenců se přece jen přiměl překročit haldy sutin a skrz jednu z chybějících stěn vešel do jídelny. Otřel si špinavé ruce do kalhot, z kapes vytáhl dvě

přáníčka a oslavencům je předal. Byla ručně vyráběná, zdobená vylišovanými hlavičkami polního kvítí.

„Díky, Tome.“ Leontýna to svoje postavila na stůl před sebe.

„Nechápu, proč musíte slavit v týdle ubohý napodobenině místnosti,“ utrousil staříčkový zahradník. „Pořád vám přece zbyla hromada pokojů, co maj všechny čtyři stěny, jak se sluší a patří.“

„Je to tradice,“ osvětlil Felix. „Narozeniny tu slavíme odjakživa.“

„Jestli chcete slyšet můj názor, mladej pane, s tradicema se to má jako s rostlinama. Člověk se musí rozhodnout, který si chce nechat a který bez milosti vyplít.“

„Mně se tady líbí,“ ozvala se Leontýna. „I bez zdí.“

„Jak je libo,“ pokrčil Tom rameny. „Já jsem jenom obyčejnej zahradník, přišel jsem vám akorát popřát k narozeninám, což jsem udělal, a povědět vám, že máte návštěvu, což jsem teďko taky splnil.“

„Návštěvu?“ podivil se Felix. „Kdo je to?“

„Ta Cervusovic holka ne, jestli vám jde o tohle,“ ujistil ho Tom a Leontýna se neubránila zachichotání. „Nějakej chlapík jménem Harry Maršál.“

„To mi vůbec nic neříká,“ zachmuřil se Felix.

„Mám ho poslat pryč?“

„A co od nás chce?“ zajímala se Leontýna.

Lustr v náhlém poryvu větru hlasitě zařinčel a zahradník s odpovědí počkal, dokud lomoz neutichl. „Je to váš strejda.“

„Náš strejda?“ vyhrkla dvojčata jednohlasně.

„Z matčiny strany,“ přisvědčil Tom.

„My máme strýce?“ užasla Leontýna.

„No jo. Mám mu vyřídit, že jste zrovna zaneprázdněný?“ zeptal se Tom.

„Ne. Kde vlastně je?“ chtěla vědět dívka.

„Čeká na vás v Buxtonově síni.“

„Díky, Tome.“ Leontýna vstala. „Pojď, Felixi, půjdeme se seznámit s naším údajným strýčkem.“

ÚDAJNÝ STRÝČEK

Buxtonova síň dostala své jméno po lordu Buxtonu Trnhoffovi, který žil na sklonku sedmnáctého století a vypěstoval si silnou hráčskou vášeň. Pro ochranu před neodbytnými vymahači dluhů nechal ve vedlejším pokoji vybudovat kukátkovou kukaň, do níž vedl vstup pouze tajnou chodbou. Lord Buxton odsud mohl nepozorovaně zkontrolovat příchozí a ujistit se, že se nejedná o nepohodlnou návštěvu.

Leontýna s Felixem si našli každý jednu špehýrku a jali se nezvaného hosta sledovat. Muž měl rozčuchané hnědé vlasy a na sobě elegantní lněný oblek.

„V životě jsem ho neviděla,“ zašeptala Leontýna.

„Nevěřím mu,“ hlesl Felix.

„Ty nevěříš nikomu,“ upozornila ho sestra.

Údajný strýček si s rukama za zády prohlížel obraz na stěně, panorama krajiny zachycené z Orwellova vrchu.

„Tak pojď,“ pobídla bratra Leontýna. „Odsud jeho záměry nezjistíme.“

Felix ji následoval do vedlejší místnosti. To, co ho při pohledu na muže napadlo, se rozhodl nechat si pro sebe. Přestože jejich matka zemřela, když byli oba ještě docela malí, a za celý život viděl její jedinou podobiznu, která

shořela při loňském požáru, nemohl si nevšimnout, že má neznámý návštěvník úplně stejné blankytně modré oči jako ona.

„Dobré odpoledne,“ pozdravila Leontýna. „Obávám se, že budeme nuceni požadovat od vás nějaký doklad totožnosti, který by prokazoval, že jste skutečně náš strýc.“

Úsměv, který se muži roztáhl od ucha k uchu, zdůraznil výrazné lícní kosti. „Ach, Leontýno! Felixi! Tolik mi připomínáte mou sestru.“

„Leontýna má pravdu,“ ozval se Felix. „Chceme vidět důkaz.“

„Přímo k věci, zrovna jako Martha.“ Údajný strýc zvedl hnědý kufřík a vytáhl z něj průsvitné umělohmotné desky, které Leontýně předal. Dívka vysypala jejich obsah na stůl.

Trnhoffovi neměli sklony veřejně projevovat city, což bylo jen dobře, protože jinak by se místnost záhy utápěla v slzách. Jakmile by Felix s Leontýnou pohlédli na přehršel důkazů, že je tento muž skutečně tím, za koho se vydává. Bývali by vzlykali nad bezpočtem fotografií své matky coby malé holčičky, náctileté slečny i dospělé ženy, stejně jako nad skutečností, že na světě nakonec přece jen nejsou docela sami. Leontýna si pečlivě prostudovala přiložený rodný list, s tváří ukrytou za papírem ze strachu, že by její oči prozradily, co v tu chvíli cítí.

„Já to nechápu,“ promluvil nakonec jako první Felix. „Kde jste po celou tu dobu byl?“

„Posílal jsem vám narozeninová a vánoční přáníčka.“ Strýček Harry vytáhl z aktovky druhé pouzdro. Bylo

plné obálek adresovaných na panství. „Můžete si ověřit data na poštovních razítkách, pokud chcete.“

„Jistě,“ přisvědčil Felix. „To také uděláme.“

„Všechna se mi vrátila.“

„Maxmilián, tedy pan Oberle – náš bývalý majordomus – se skutečně vynasnažil, aby k nám z vnějšího světa nepronikly žádné rušivé vlivy,“ objasnila Leontýna.

„Mohl jste přijet na návštěvu,“ upozornil ho Felix.

„Víte, já...“ Muž si rozpačitě prohrábl rozčuchanou kšticí. „Obávám se, že se mi v minulosti nedařilo dosáhnout právě vyrovnané... jak bych tak řekl... rovnováhy mezi pracovním a osobním životem. A vzhledem k ustavičně se vracejícím dopisům jsem zkrátka dospěl k názoru, že... můj návrat jaksi není vítaný.“

„Návrat? Vy už jste tu někdy byl?“ zeptala se Leontýna.

Harry přikývl. „Ano, na svatbě vašich rodičů.“

„A co vás sem přivádí teď?“ Felix si stále udržoval ledový odstup.

„Celý život jsem zasvětil práci. Když jsem vydělal první milion, záleželo mi jen na získání druhého. Sotva se mi i to podařilo, zaměřil jsem pozornost na snahu stát se miliardářem. A jakmile k tomu došlo... jistě sami chápete, kam tím mířím. Je mi pětatřicet a mám všechno, co se dá koupit, přesto mi chybí jedna věc, kterou za peníze pořídit nelze. Nemám rodinu.“

„Vy jste bohatý?“ ujišťoval se Felix.

„Ano, přímo odporně bohatý. Odjakživa jsem přemítal, proč se ve spojitosti s bohatstvím používají tak negativní přívlastky. Proč ne třeba ‚úchvatně bohatý‘ nebo

„báječně bohatý“? Úskalí majetnosti objevíte teprve ve chvíli, kdy se zámožným stanete sami. Až potom pochopíte. Já zažil bohatství i chudobu, a mohu tedy z vlastní zkušenosti dosvědčit, že člověku, který má peníze, ostatní měří mnohem přísnějším metrem. Úměrně s majetkem narůstá i nedůvěra. Chamtivost dokáže člověka dohnat ke strašlivým činům.“

„To máte pravdu,“ souhlasila Leontýna.

„Ačkoliv dostatek financí má samozřejmě také své nesporné výhody,“ dodal strýček a rozhrnul závěsy. Dvojitým se naskytl pohled na bezpochyby drahý uhlově černý vůz, přes jehož nezvykle oblou karoserii se vinul stříbrný pruh.

„Velmi působivé,“ uznal Felix. „Delahaye 165 z roku 1938, pokud se nemýlím.“

„Ty se v autech očividně vyznáš, chlapče,“ pochválil ho strýc, na kterého udělaly Felixovy vědomosti velký dojem.

Z místa spolujezdce vystoupil muž s buřinkou a malým knírkem a oprášil si oblek.

„To je váš řidič?“ nadhodila Leontýna.

„Ne. Můj osobní kuchař,“ odpověděl Harry. „Bastien Nouveau. Čtyřikrát za sebou zvítězil v prestižní mezinárodní kuchařské soutěži.“

„Proč jste si přivezl vlastního kuchaře?“

„Napadlo mě, že vám nachystám velkolepou narozeninovou hostinu. Mohl bych vás samozřejmě pozvat někam do restaurace, ale museli bychom urazit stovky kilometrů, než bychom našli podnik, jehož pokrmy se vyrovnají těm Bastienovým. Tak co vy na to? Dovolíte mi připravit vám oslavu, na kterou do smrti nezapomenete?“

Felix pohlédl na sestru, která už mezitím začala odpovídat: „Ale jistě, strýčku Harry. Jsi u nás vítán a moc rádi s tebou povečeříme.“

„Výborně,“ usmál se muž. „Půjdu požádat Bastiena, aby se hned pustil do práce.“

ŠÉFKUCHAŘ

Růža zírala na kapra, kterého zahradník Tom Paine chytil na večeři. Vůbec ji neobtěžovalo Felixovi s Leontýnou vařit, ostatně se o ně starala odjakživa. Ale opravdu nerada připravovala ryby. Vadil jí ten vyčítavý výraz v jejich očích. Kočka Kleo seděla na polici nad sporákem, vyčkávala a s upřímným zájmem ji pozorovala.

„Ať tě to ani nenapadne,“ varovala ji Růža.

Vyklopila kapra do pánvičky na plotně a obracečkou ho natočila tak, aby ji jeho vypouklé oči nemohly sledovat. A najednou ji vyrušilo klapnutí dveří. Růža se otočila a zjistila, že se dívá do tváře neznámého muže. Stál s rukama za zády, rovný jako pravítko a nehybný jako socha. Na hlavě měl našikmo posazenou buřinku a pod nosem pečlivě zastřižený knírek.

„Kdepak, *mon amie*, to by tedy nešlo...“ Nesouhlasné zamlaskání doprovodil důrazným zavrtěním hlavy. „Takhle se kapři nepřipravují. Při smažení jakékoliv ryby se musíš nejprve ujistit, že máš dostatečně rozpálený olej. Já osobně trvám na teplotě 165 ° C.“

Mluvil velmi rychle a s francouzským přízvukem.

„Vy jste kdo?“ houkla Růža.

„Bastien Nouveau k tvým službám.“

„A co chcete v mojí kuchyni?“

„*Tvé kuchyni?*“ zvolal muž. „*Non*. Tahle kuchyně není tvoje. Kuchyně patří největšímu gastronomickému mistrovi, což jsem za současné situace jednoznačně já. Takže buď tak laskavá a vyklid' pozice, moje milá. Dnes večer vařím já.“

Odstrčil tumpachovou Růžu z cesty, v ruce sevřel rukojeť pánvičky a se slovy: „*Au revoir, Mademoiselle Rybo,*“ vyklopil nebohého kapra rovnou do koše. Potom vypnul hořák.

„To přece nemůžete,“ ohradila se Růža chabě.

„Co jako? Já jen vyhazuji odpadky.“

„Ale to je plýtvání jídlem.“

„No dobře.“ Bastien sešlápl pedál koše a kuchyňskými kleštěmi vytáhl rybu zpátky na světlo boží. Pak ji položil na talíř, který odnesl za dveře. „No, pojď, čičo, jen si dej do nosu,“ pobídl kočku a tenounce pískl. Kleo se okamžitě vrhla dolů z police, aby rybu zhltila jako malinu. Bastien za ní dveře bleskově přirazil.

„Do kuchyně patří jen taková zvířata, která se člověk chystá servírovat, *mon amie*.“

„Poslyšte, pane, nemůžete si sem jen tak napochodovat a převzít velení,“ ohradila se Růža.

„Můžu a musím,“ odpověděl kuchař a zkoumavě se na ni zadíval. Růža pohledem neuhnula. Bastien docela nepatrně pozvedl koutky úst. „Jak ti říkají?“

„Růža, pane. Růžena Pytlounová.“

„Pytlounová,“ zopakoval si muž pod vousy. „A ty tu žiješ odmalička?“

„Přesně tak.“

„Zatímco já procestoval celý svět a vařil v nejproslulejších restauracích. Můj kuchařský um obdivovaly zástupy bohatých a slavných. A teď jsem tady, v téhle...“ Bastien se s opovržením rozhlédl, „v téhle kuchyni...“

„No jo, jenže já paní Pytlounové slíbila, že se o vaření postarám, dokud se nevrátí.“

„Kdo to vůbec je, ta paní Pytlounová? Tvoje matka?“

„Ano. Teda vlastně... ale jo. Moje adoptivní matka. Zdejší kuchařka.“

„Ale? A kampak tak nutně musela, že se rozhodla svěřit svou kuchyni do rukou zjevně nezkušené pomocnice?“

„Sedí v base za...“

Růža se zajíkla. V minulém roce došlo na panství rodu Trnhoffů k tolika zvratům a skandálním odhalením, že si dnes nebyla tak docela jistá, jak vlastně příšerně zašmodrchané důvody pro matčino uvěznění vysvětlit.

Nesmírně se jí ulevilo, když Bastien mávl rukou. „To je ostatně jedno. Důležité je, že tu teď není. Zato já ano. Nikdy nevíš, děvče, třeba se něčemu přiučíš. Ačkoliv bych tě měl varovat, že pracuji ve vražedném tempu a nejsem žádný učitel.“

„No jo, jenže –“

„Dovolím ti sledovat mě při práci a pomáhat mi s přípravou surovin. Předvedu ti, že s patřičnou péčí může člověk v kuchyni dokázat mnohem víc než jen prachobyčejně vařit. Ukážu ti, jak stvořit nemožné!“ Popadl kuchyňský nůž a po ocelovém brousku jím začal přejíždět s takovou rychlostí a přesností, až létaly jiskry. „První zásada, Růžo Pytlounová, s tupými meči válku vést nelze.“

Naostří všechny nože. A jediná dvě slůvka, která od tebe chci od této chvíle slyšet, jsou *Ano, šéfe* rozumělas?”

Dívka zaváhala. Tenhle muž si klidně přimašíruje do její kuchyně a chová se jako arogantní sprosták. A přesto jí něco v jeho tváři napovídalo, že mu může důvěřovat. Růža měla s klamem a předstíráním dostatečné zkušenosti, aby na první pohled poznala, že tenhle člověk stoprocentně věří každému svému slovu.

„No?“ začal ji Bastien popohánět. „Nemám na tebe celý den. Co na to řekneš?“

„Ano, šéfe,“ odpověděla poslušně Růža.

LUSTR

Růža prostřela pro tři a pak zamířila do Buxtonovy síně oznámit strážníkům, že se podává večeře. Bastien počkal, dokud se Felix s Leontýnou a strýčkem Harrym neusadí ke stolu, a teprve potom před ně postavil talíře. Dvojčata na naservírovaný pokrm užasle zírala. Dokonale křupavoučká ryba spočívala na špenátovém lůžku doplněném plátky mandlí naaranžovanými tak, aby připomínaly bělostnou pěnu mořských vln. Lesní houby byly vyskládány do podoby zasněženého pohorí a nad ním se na pomyslné obloze skvěly okurkové hvězdičky a rajče coby krvavě rudý měsíc.

„To vypadá vskutku úchvatně, Bastiene,“ pochválil svého kuchaře Harry.

„Koho zajímá, jak jídlo *vypadá*?“ ohradil se Felix.

„Gastronomie je jediné absolutní umění, *mon ami*,“ prohlásil Bastien. „Pokrm musí působit na všechny lidské smysly. Napřed ho konzumujeme očima, následně vdechujeme jeho vůni. Sotva doputuje do našich úst, ukáže se důležitost správné konzistence. A nakonec přichází na řadu přirozeně chuť.“

„Což jsou pořád jen čtyři smysly,“ opáčil Felix neomaleně.

„Máte pravdu, mladý pane. Zvuk je neméně důležitý. Všechné chroupání a mlaskání, které se při jídle rozléhá, představuje nejčistší hudební formu, protože vychází přímo z nás.“

Felix se zaškaradil na sestru, která okouzleně přikyvovovala. „Skutečně pozoruhodné dílo,“ vydechla. „Až mi přijde škoda ten úchvatný obraz zničit.“

„No ovšem, obrovská škoda.“ Felix hrábl vidličkou do talíře a do úst si vložil sousto složené z náhodných surovin. „Potřebuje dosolit,“ zahuhlal s plnou pusou.

Strýček Harry se po očku zadíval na kuchaře. Dělal si starosti, jak takovou kritiku unese.

„To od tebe nebylo ani trochu zdvořilé, Felixi,“ pokárala bratra Leontýna.

„Ale kdepak, vážení,“ zastal se ho Bastien. „Jako u všech uměleckých děl může kvalitu plně posoudit jen publikum. Každý z nás od jídla očekává něco jiného, a jestliže chuťové buňky tohoto mladíka prahnou po větším množství soli, má na to plné právo.“ Kuchař zvedl z odkládacího stolku u stěny velkou slánku a zamířil s ní k Felixovi.

Chlapec natáhl ruku, ale Bastien solničku nepustil. „Dovolte, abych vás obsloužil, pane.“

„Jsem více než schopný osolit si vlastní večeři sám,“ zavrčel Felix.

„Schopný jistě,“ připustil šéfkuchař. „Nicméně *schopnost* kopnout do míče ještě z člověka nedělá profesionálního fotbalistu. Jen díky *schopnosti* zpívat ve sprše nejste ideálním kandidátem na dráhu operní sopranistky. Jinými slovy, pouhopouhá *schopnost* není při snaze o dokonalost dostačující.“

„Já od večere dokonalost nečekám,“ opáčil Felix.

„*Non*, ale já ano, a jakožto autor tohoto pokrmu zkrátka nemohu připustit, abyste si k němu cokoliv svévolně přidával.“

„Autor pokrmu!“ vyprskl Felix posměšně, ale pak si jen odevzdaně povzdechl a ustoupil: „No dobře, tak mi tedy předved'te, jak si dokonale dosolit jídlo.“

„Děkuji.“ Bastien naklonil slánku vodorovně a začal soustředěně naslouchat přelévání solných krystalů. Vypadal jako kasař, který zkouší číselník na trezoru, do něhož se dobývá. Jakmile mlýnek nastavil do správného úhlu, několikrát jím zakroutil a pak ho roztočil dokola, takže se sůl vznesla do vzduchu a vytvořila malý solný obláček. S rychlostí blesku kuchař bouchl slánkou o stůl a tleskl. Mračno soli se rozptýlilo a sneslo se Felixovi na večeri jako lehký jarní deštík. Celá akce byla provedena s takovou přesností, že mimo talíř skončilo jedno jediné zrníčko soli. Bastien vytáhl z náprsní kapsy ubrousek a zbloudilý krystalek jím smetl. Felix sledoval jeho gastronomické představení s otevřenou pusou.

„Potřebuje ještě někdo přisolit?“ otázal se kuchař.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Harry.

„Ani já, děkuji,“ odpověděla Leontýna.

„V tom případě se teď vzdálíme. Tak pojď, Růžo, čeká nás příprava dezertu.“

„Ano, šéfe.“ Bastien a jeho pomocnice se vytratili.

„Ty ho voziš všude s sebou?“ obrátil se Felix na strýce.

„Bohužel ne. V mých službách už zůstane jen pár dní. On je totiž *umělec*, chápete?“ vydechl Harry se špatným

francouzským přízvukem. „*A umělec nemůže hrát pro jediného diváka. Má-li vzlétnout do výšin, musí napřed vyletět z hnízda, mon ami.*“

Leontýna se zachichotala.

Nad hlavou jim zacinkal lustr.

„Zvedá se vítr,“ prohlásil strýček Harry.

„Já nic necítím,“ upozornil ho Felix.

„Ani já,“ přidala se Leontýna.

Dvojčata vyrůstala v domácnosti, kde byly pokusy o vraždu na rozdíl od většiny rodin na denním pořádku, tudíž se oba v průběhu let naučili velmi dobře vytušit hrozící nebezpečí. Jako na povel vyskočili ze židlí a couvli vzad právě v okamžiku, kdy se obří křišťálový lustr zřítil dolů. Přikrčili se a rukama si chránili oči. O stůl se roztránilo několik tun broušeného skla.

Sotva se střepiny usadily, pohlédli Felix s Leontýnou na strýce. I jemu se podařilo včas ustoupit stranou, aby ho masivní svítidlo nerozmačkalo.

„Co to kruci...?“ hlesl zjevně šokovaný Harry.

Ale to už Felix rozrazil dveře a zjistil, že za nimi stojí statný muž s tváří hrubou a zvrásněnou, jako by byla vytesaná ze skály. Na hlavě měl nasazenou žlutou bezpečnostní helmu, díky níž mu do očí nepadaly dlouhé vlasy.

„Dragoši,“ vydechl Felix.

„Slyšel jsem ránu,“ řekl muž. „Máte problém se světlem, *da*? Já se podívám.“

STAVEBNÍK

Dragoš Văduva se na panství Trnhoffových objevil dva týdny po velkém požáru. Jako v případě každého návštěvníka ho napřed prověřil zahradník Tom a teprve posléze ho představil dvojčatům. Informoval je, že se jedná o stavebníka původem z Rumunska, který má zájem získat zakázku na přestavbu rodového sídla.

Sotva Dragoš mladé pány domu uviděl, okamžitě padl na kolena a začal vzlykat, což byla u takového hromotluka vsutku nezvyklá podívaná.

„Já omlouvám,“ vypravil ze sebe. „Ale stará dáma křičí bolestí a já pláču pro ni. Musím vykurýrovat. Musíte dovolit.“

„Jaká stará dáma?“ nechápal Felix.

„Mluví o záměčku,“ vysvětlil Tom.

„Da,“ souhlasil rumunský obr. „Domov váš zažil krutá zvěrstva. Vyléčit může jenom laskavá péče.“

„Víte určitě, že jste stavař?“ zapochyboval Felix.

„Stavař?“ Muž vyskočil na nohy a začal se hrdě bít v prsa. „To ne! Já doktor. Ošetřovatel.“

„My už jednu ošetřovatelku máme,“ upozornil ho Felix.

„Vy nerozumíte. Já neléčím bytosti z krve a kostí. Já lékař cihel a malty, betonu a dřeva. Vrátím staré dámě

lesk a slávu. Pracovat budu výhradně s materiály, co oni při původní stavbě použili. Nepotřebuje omlazení. Ona nádherná ve svém stáří. Jen tak možno uchovat minulost v jejím srdci.“ Stavebník sevřel ruku v pěst a pro zdůraznění svých slov si zabušil na vlastní srdce.

„Dragoš má dobrou pověst a nízký ceny,“ prohodil Tom. „Já a sestra Rožnínková jsme pro, aby se najal.“

„A co když sídlo opravovat nechceme?“ ozvala se Leontýna. „Tohle místo už během let způsobilo tolik tragédií. Možná by bylo milosrdnější ukončit jeho trápení.“

„Mluvit o staré dámě neuctivě nesluší,“ upozornil ji Dragoš.

„V tomhle stavu se tu bydlet nedá,“ domlouval jim tiše zahradník.

„Má pravdu,“ uznal Felix. „Takhle vážně žít nemůžeme.“

„Se sestrou Rožnínskou bysme byli rádi, kdyby se do toho tadyhle pan Dragoš pustil hned,“ dodal Tom.

„Proč se nás vůbec ptáte, když už jste o všem rozhodli sami?“ houkla Leontýna.

„Bez vašeho souhlasu já nic neudělám,“ objasnil Dragoš. „Vy právoplatní dědicové. Rodina vždy na prvním místě.“

„Tak dobře,“ ustoupila Leontýna.

„Ano. Myslím, že by vůbec nebylo od věci vrátit našemu panství zašlou slávu,“ přisvědčil Felix.

„Ještě jedna věc,“ ozval se Dragoš. „Práce půjde od ruky rychleji, když budu bydlet přímo na stavbě. V jižním křídle já našel vhodný pokoj.“

Začal hned následujícího dne. Pracoval od nevidím do nevidím a do nového projektu se často vrhal už v polovině toho předchozího. Obyčejný výlet za napuštěním vody do kbelíku tak mohl vést například k rozsáhlé opravě vodovodu, načež během řešení havarijního stavu potrubí objevil problémy s vlhkostí, takže nakonec zbouřal celou zeď. Vždycky ovšem všechno přestavěl tak, aby to vypadalo přesně jako kdysi. Jeho puntičkářská přesnost byla až zarážející. Bez jediného vodítka v podobě fotografií dokázal místnost za místností zrekonstruovat do původní podoby. Když se ho Felix ptal, jak může vědět, co jak dříve vypadalo, řekl mu na to Dragoš: „Stará dáma mi našeptává do ouška. Stačí jen poslouchat.“

PŘEKVAPENÍ V PRACOVNĚ

Dragoš uchopil křišťálovou střepinu z rozbitého lustru a zvedl ji proti světlu. „Slzy staré dámy.“

„Slzy?“ Harry si z ramen oprášil kousky suti. „Vždyť to mohlo někoho zabít!“

„To je kdo?“ obrátil se Dragoš na dvojčata.

„Harry Maršál, jejich jediný žijící příbuzný,“ představil se strýc.

„Jak je to možné?“ nechápal rozložitý Rumun.

„Jsem bratr jejich matky,“ vysvětlil Harry. „A vy?“

„Já jsem zodpovědný za vykurýrování staré dámy.“

„Dragoš je náš stavebník,“ objasnil Felix.

„Váš údajný strýc se objeví a stane se tohle. To není dobré,“ nechal se slyšet Dragoš.

Strýček Harry se ramenatému stavaři bojovně postavil. „Být vámi, radši se soustředím na skutečnost, že vaše mizerná práce stála vaše zaměstnavatele nenahraditelný starožitný lustr z broušeného skla.“

Dragoš mu zpříma pohlédl do očí. „Minulý týden jsem ho kontroloval. Byl v naprostém pořádku.“

„Jestli mi naznačujete, že s tím mám něco společného já, možná bych měl rovnou zavolat právníky,“ vyprskl Harry.

„Co jste tím myslel, Dragoši?“ zajímal se Felix.

Muž pokrčil rameny. „Těžko říct. Půjdu prohlédnout ostatní světla. Pro jistotu. Bezpečí je na prvním místě. Vy běžte jinam. Kde je bezpečno. Třeba do Silvánovy pracovny. Tam lustr není.“

Felix s Leontýnou a strýcem uposlechli a společně se vypravili do pokoje, který jim stavebník doporučil.

„Zdejší místnosti mají tak zajímavá jména,“ prohodil Harry, když dvojčata následoval vyhořelou chodbou do pracovny.

„Lord Silvánus byl náš dědeček.“ Leontýna otevřela dveře a stiskla vypínač.

Žárovka zažehla a zpoza staříčkého psacího stolu vyskočily dvě dívky s výkřikem: „Překvapení!“

Mít v tu chvíli Felix nebo Leontýna po ruce něco malého, ostrého a vhodného k vrhání, obě děvčata mohla být ve vteřině umlčena. Naštěstí nebyl ani jeden z nich ozbrojen, a tak slečny žádnou újmu na zdraví neutrpěly.

„Všechno nejlepší, Leonbabo!“ zašvitořila Olívie Škubová, pohledná dívka ve žlutých slavnostních šatech s ladící čelenkou vetknutou do rovné blondaté hřívy.

„Felix má taky narozeniny,“ připomněla jí Milada Cervusová, jejíž vlasy měly poněkud myší odstín. Na sobě měla obyčejnou černou sukni s tričkem.

„Jak milé,“ uculil se strýček Harry. „To jsou vaše kamarádky?“

„Olívie s Miladou s námi chodí do školy,“ uvedla Leontýna na pravou míru.

„Moc mě těší, rád vás obě poznávám. Já jsem Felixův a Leontýnin strýc.“

„Vy jste přece Harry Maršál,“ vypískla Olívie. „Třicátý sedmý nejbohatší muž v celé zemi.“

„Vlastně jsem zrovna sklouzl na třicáté osmé místo,“ opravil ji Harry.

Olívie se zahihňala a nadšeně zatleskala, než protáhla obličej v předstíraném zamračení. „Nesvěřila ses nám, že jste s panem Maršálem příbuzní, Leonbabo.“

„Sami jsme to nevěděli,“ vysvětlila dívka. „Odkud ho znáš ty?“

„Olívie si z novin vystřihuje seznamy největších boháčů světa a lepí si je doma na zeď.“ Miladiny světle šedé oči na vteřinku zalétly Felixovým směrem, ale hned zase ucukly.

„Je to nesmírně fascinující, nemyslíte?“ vyhrkla Olívie. „A teď už k dárkům!“ podala Leontýně velkou dárkově zabalenou krabici ovázanou fialovou mašlí. „Pozor, je to docela křehké. A taky cenné. Zrovna jako ty.“

Leontýna položila předmět na stůl a začala odlepovat balicí papír, přičemž soustavně kontrolovala, zda neobsahuje žádné rozbušky, ani se z něj neozývá podezřelé tikání.

„Ehm,“ taktně ji upozornil Felix. Oba dělali, co mohli, aby před okolním světem skryli chování, které by je usvědčovalo z dětství stráveného vzájemným usilováním o život. Zapadnout mezi nové spolužáky je už tak dost těžké, natož když se ostatní neustále obávají, jestli se je náhodou nechystáte zavraždit. Leontýna tedy spěšně strhla papír a krabici otevřela. Uvnitř našla skleněnou sošku ve tvaru dívky. Na vybroušených ploškách skla se odrážely všechny barvy duhy, ale uvnitř byla figurína úplně čirá.

„To jsi ty, Leonbabo,“ vypískla Olívie nadšeně. „Mamka s taťkou ji pro tebe vyrobili u sebe v dílně.“

„Taková nádhera,“ ozval se strýček Harry. „Říkalas, že ji vytvořili tví rodiče?“

„Mají v Pticově sklárnu,“ vysvětlovala Leontýna. „Děkuju, Olívie.“

„Líbí se mi, že jí chybí srdce,“ utrousil Felix.

„Tak to není. Má totiž ryzí srdce. Čisté, chápeš?“ odsekla Olívie. „Přesně jako Leonbaba. A neboj, Milada má zase něco pro tebe.“

Druhá dívka zvedla malý balíček. Felixovi se třáslы ruce, když ho od ní přebíral. Napřed si ho přitiskl k uchu a potom opatrně rozbalil hnědý papír. Uvnitř objevil malou bílou želvu se zelenýma malovanýma očima.

„Vyřezala jsem ji sama,“ kuňkla Milada. „Ze stehenní kosti bizona. Promiň. Tobě se nelíbí?“

„To jsem přece neřekl,“ vypálil Felix okamžitě.

„Klidně mi můžeš říct, že se ti nelíbí.“

„Líbí.“

„Slyšel jsem dobře, že je z bizoní kosti?“ ujišťoval se Harry.

„Miladin táta je řezník,“ objasnila Olívie.

„Má ve vsi krámek. Cervusova říše neobvyklých chutí,“ doplnila Milada. „Tak co na ni říkáš, Felixi?“

„Je úžasná.“ Chlapec se snažil, aby z jeho tónu zněl upřímný vděk. Nebylo to snadné.

„Připomíná mi tebe,“ špitla Milada.

„Kvůli očím?“ zeptal se Felix.

„Kvůli krunýři,“ odpověděla Milada.

NEHODA, NEBO ZLOČIN?

Růža už byla téměř hotová s uklízením roztráštěného skla ze zříceného lustru, když si ukazováček rozřízla o ostrou střečinu. Bezděčně fňukla bolestí a ucukla, prst si strčila do pusy. Na jazyku cítila teplou krev vytékající z otevřené rány a v duchu si za svou nešikovnost nadávala.

Právě v tom okamžiku do místnosti napochodovala sestra Rožnínská, čímž jen potvrdila, že skutečně vládne nadpřirozenou schopností – zjevit se zničehonic všude tam, kde dojde ke zranění.

Ošetřovatelka otevřela zdravotnickou brašnu a nesouhlasně zamlaskala. „Měla bys nosit gumové rukavice.“

„Nic to není.“ Růža schovala ruku za zády. Celoživotní strach z bývalé chůvy ji neopustil, ani když se loni dozvěděla, že je sestra Rožnínská ve skutečnosti její biologická matka. Pokud se vůbec něco změnilo, tak spíš k horšímu. K původnímu neurčitému děsu se totiž přidala i hrůza, že po ní mohla podědit nepřehlédnutelný hranatý nos a rty věčně stažené do úzké linky.

„To nech laskavě posoudit mě.“ Ošetřovatelka ji popadla za ruku, zranění si prohlédla a chvíli se přehrabovala v brašně, odkud nakonec vytáhla pinzetu, dezinfekci, mast a náplast.

„Co se s tím lustrem stalo?“

„Spadl.“

„To vidím taky,“ povzdechla si sestra Rožnínská. „Já tím měla na mysli, jestli šlo o pouhou nehodu, nebo zločin.“

„Já nevím, madam.“

„V prstě ti zůstala střepina. Teď se nehýbej,“ poručila ošetřovatelka. „Zabolí to, ale jen na vteřinku.“

Z břicha ukazováčku vytáhla pinzetou úlomek skla, na ránu nanesla dezinfekci a hojivou mast, potom prst zalepila náplastí. Pustila Růžinu ruku a očima přelétla talíře s okázale nazdobenou večeří, které ještě pořád ležely na stole.

„Nezvykle pompézní hostina,“ nechala se slyšet.

„Ano, madam. To vařil Bastien.“

„Bastien?“

„Osobní kuchař pana Maršála.“

„A to má být kdo, ten pan Maršál?“

„Klidně mě oslovujte křestním jménem, madam. Harry jméno mé.“

Sestra Rožnínská se otočila ke dveřím, ve kterých stál strýček Harry. Maličko se uklonil a napřáhl k ošetřovateli ruku.

„Harry Maršál, Felixův a Leontýnin zapomenutý strýc, k vašim službám. Vy musíte být sestra Rožnínská.“

Žena nakrčila rozměrný nos a nosní dírky se jí rozšířily. „Běž si najít pořádné rukavice, Růžo,“ oslovila dceru, aniž by spustila oči z nečekaného návštěvníka. Nabízenou pravici ovšem nepřijala. „Ať tady můžeš douklidit bez dalšího zranění.“

„Ano, madam.“

Sotva Růža zmizela, obrátila se sestra Rožnínská na Harryho a promluvila tichým, ale rozhodným hlasem.

„Proč teď?“

„Prosím?“

„Proč jste si pro ně přišel teď?“

„Jak už jsem vysvětlil jim samotným, v kontaktu jsem se pokoušel zůstat celou dobu. Vypadá to, že mi v tom bránil jejich bývalý majordomus. To zahradník Tom se k situaci postavil rozumněji. Na něj si vzpomínám ze svatby Marthy a Mortimera, vás si ovšem nějak nevybavuji.“

„Tenkrát jsem tu ještě nebyla. Najali mě až později, jako chůvu k dvojčatům.“

„V tom případě je na místě velká gratulace. Podařilo se vám vychovat z nich báječné mladé lidi.“

„Vážně? A co vyrostlo z vás? Pokud tomu dobře rozumím, vaše vlastní sestra vás odsud tehdy vyhodila.“

Strýček Harry zahanbeně svěsil hlavu. „To už je dávno. Felix s Leontýnou jsou pořád moje rodina.“

„Co od nich chcete?“ nevzdávala se sestra Rožnínská. „A netvrďte mi, že Hrdlořez Harry najednou zpytuje svědomí.“

„Aha, tak vy jste čtenářka bulvárních plátků. Hrdlořez Harry je krutá přezdívka, která za svůj vznik spíš než pravdě vděčí líbivé aliteraci.“

„Mají tím přece na mysli vaše obchodní praktiky, pokud se nepletu?“

„Nepletete a já nehodlám zapírat, že jsem si ji v jistých chvílích opravdu zasloužil. Teď se ale pokouším stát lepším člověkem. Dnes už s tím nic nenadělám.“

„Takže tohle má být nějaká vaše cesta za odčiněním minulých hříchů? Proto jste přijel?“

„Dalo by se to tak říct. I já bych na vás měl jednu otázku, jestli dovolíte. Vy i Tom o mně po celou dobu víte. Můžu se zeptat, proč jste o mně dvojčatům nikdy neřekli?“

„A co bychom jim asi tak vykládali? Že mají neskutečně bohatého strýčka, který o ně očividně nestojí, protože se s nimi ani jedinkrát nepokusil spojit?“

„To vážně není fér.“

„Jsme jejich opatrovníci.“ Sestra Rožnínská uložila zdravotnické potřeby zpátky do velké brašny. „Oba děláme, co je v našich silách, abychom je uchránili před zlem a špatnostmi.“

„Já jim nijak ublížit nechci, přísahám.“

„Neodpověděl jste mi na otázku. Proč jste se tu ukázal právě teď?“

„Dočetl jsem se o požáru.“

„Ke kterému došlo už před rokem.“

Harry natočil jeden z talířů k sobě, aby mohl obdivovat Bastienovu jedlou scenérii. Skleněné úlomky lustru se třpytily jako hvězdy na noční obloze. „Nějaký čas mi trvalo sebrat odvalu, ale cítím, že bych se s nimi měl pokusit navázat vztah. Dlužím to Martě.“

„A tak jste tady. Na výpravě za stmelením rodinných pout provázený osobním kuchařem a pověstí bezcitného obchodníka. Co ta nejnovější zpráva, o zoologické zahradě, kterou jste nechal zavřít? Neprodal jste náhodou všechna zvířata jen proto, abyste mohl příslušné pozemky výhodněji zpeněžit?“

„Tak to vůbec nebylo!“ rozohnil se strýc. „V zoo panovaly otřesné podmínky a já každému ze zvířat našel nový, vhodný domov. Osobně jsem na to dohlížel, jenže to se holt bulváru nehodí do krámu, protože to nekoresponduje s nálepkou Hrdlořeza Harryho, a tak to jednoduše vynechali.“

„Ať je to, jak chce,“ pokrčila sestra Rožnínská rameny, „já z vás nespustím oči, pane Maršále.“

„V tom případě se vynasnažím, abych pod vaším dohledem procházel bez ztráty kytičky po celou dobu svého pobytu.“

„Pobytu?“

„Dvojčata mi dovolila na pár dní zůstat.“

„To je od nich velmi šlechetné. Vy nicméně nezapomínejte, že naším hlavním úkolem je chránit Felixe s Leonýnou před vnějším nebezpečím.“

„A co takové vnitřní nebezpečí?“ nadhodil Harry.

Sestra Rožnínská ho zdrtila pohledem a bez jediného slova odešla.

PAN A PANÍ ŠKUBOVI

Po celoživotní domácí výuce byl pro Felixe s Leontýnou nástup do školy v Shelleyině údolí doslova šokujícím zážitkem. Felix na nezvyklou situaci zareagoval tím, že se uzavřel do sebe. Leontýna by byla udělala to samé, kdyby si k ní ovšem hned první den nepřisedla Olívie Škubová a nerozhodla se pojmout ji za kamarádku. Leontýna vůbec nedostala na výběr, přesto byla své nové přítelkyni vděčná. Mít kamarádku, kterou si nevybrala, bylo pořád lepší než nemít vůbec žádnou. A kromě toho ji fascinoval Olíviin svět, v němž bylo všechno *úžasné, báječné* nebo *nepředstavitelně božské*. Leontýna to považovala za příjemnou změnu, která ostře kontrastovala s jejími dosavadními životními zkušenostmi.

Olívie s Miladou následovaly Leontýnu do její ložnice v posledním patře středové věže záměčku. Olívie celou dobu nepřestávala nadšeně pištět a cvrlikat, jak je všechno kolem elegantní, kouzelné a nesmírně fantastické. „Jé, tady si musíš připadat úplně jako princezna Locika!“ zvolala, jakmile všechny tři společně vklouzly do Leontýnina pokoje.

„Locika tam byla uvězněná. A navíc potřebovala ostříhat,“ utrousila Milada.

„Tady slečny Mrzoutky si vůbec nevšímej,“ houkla Olívie, která vzrušeně přebíhala od okna k oknu. „Je akorát našťvaná, protože teď když se její máma zdejchla, musí místo ní celý týden čučet v té jejich staré smradlavé masně.“

„Náš obchod nesmrdí, není to masna a ona neutekla. Prostě odešla.“

„To máš to samé. A jestli to tam nepáchne, od čeho ti potom tak šíleně smrdí vlasy?“ zeptala se Olívie.

Leontýně neunikl Miladin ublížený výraz, a tak se na ni obrátila s dotazem: „A spojila se s vámi od svého odchodu?“

„Ne,“ pípla dívka ostýchavě. „Pro nás jako by byla mrtvá. Tak to aspoň tvrdí táta.“

„Lidé někdy dokážou říkat dost ošklivé věci, když někdo ošklivě ublížil jim,“ poznamenala Leontýna laskavě. Skleněnou sošku umístila na parapet jižního okna, ale Olívie ji zase zvedla a přesunula na východní okno.

„Tady zachytí první ranní paprsky a naplní ti pokoj úchvatnými barvami,“ vysvětlila. „Bude to jako probudit se do duhy.“

Milada figurku maličko pootočila. „Přece jsme se dohodly, že bude od nás obou.“

„No jo, pořád,“ odsekla Olívie. „Milada mi ji pomohla navrhnout, ale vyrobili ji naši, takže je o něco víc ode mě.“

„To jsou oni?“ zeptala se Leontýna, když si všimla vozu na příjezdové cestě.

„No jo. Myslím, že se tu chtěli trochu porozhlédnout. Ani se jim nedivím, na takovém místě! Je to jako žít na samém vrcholku světa.“ Olívie zvedla z Leontýnina psacího stolu plnicí pero.

Leontýna jí ho sebrala a položila zpátky. „Nejspíš bys je neměla nechat dlouho čekat,“ prohlásila a v duchu si přála, aby si Olívie přestala tykat s jejími věcmi.

„Chce nám naznačit, že už bychom měly jít,“ přetlumočila Milada.

„Ale vůbec ne,“ ohradila se silně nepřesvědčivě Leontýna.

„Ty jsi tak sladká, Leonbabo,“ zašvitořila Olívie. „Milada má každopádně pravdu. Asi už je vážně načase se rozloučit.“

Leontýna je doprovodila dolů k autu, kde na ně čekali pan a paní Škubovi. Seznámila se s nimi už dříve, když vyzvedávali svou dceru ze školy. Pokaždé ji znovu zarazilo, jak mile působí. Ti dva byli věčně spolu a obvykle se chechtali nějakému soukromému vtípku. Leontýně byli nesmírně sympatiční. Občas přemítala, jestli se jim v něčem podobali i její vlastní rodiče. Silně o tom pochybovala. Škubovi v sobě měli určitou lehkost, kterou Trnhoffovi postrádali.

„Ahoj, Leontýno,“ pozdravila ji paní Škubová.

Její manžel se přes ni naklonil k okénku. „Líbila se ti soška?“

Žena ho z legrace odstrčila.

„Velmi. Moc vám děkuji,“ odpověděla Leontýna.

„To mám radost. Je to moje nejlepší práce,“ nechal se slyšet pan Škub.

„Ehm,“ odkašlala si Olíviina maminka přehnaně nahlas.

„Naše nejlepší práce, samozřejmě. Někdy se u nás zastav. Podívat se, jak žije spodina.“

„Ale no tak, Martine.“ Paní Škubová zacpala manželovi ústa dlaní a on hned začal mručet a brumlat, jako by se pokoušel mluvit dál. „S tím pozváním má ovšem pravdu,“ pokračovala. „Přiď se za námi kouknout. Sklárna je v tuhle roční dobu příjemně vyhřátá a útulná.“

„To bych moc ráda,“ přisvědčila Leontýna.

„Já mám lepší nápad,“ vložila se do hovoru Olívie. „Co abychom s Miladou někdy v týdnu přijely sem a uspořádaly holčičí pyžamovou párty? Vezmeme zázvorovou limču a gumové medvídky a budeme kecat dlouho do noci.“

Přespávačky a zázvorovou limonádu Leontýna znala z jedné staříčké románové série odehrávající se na internátní škole, o gumových medvídcích se tam ovšem nepsal. Leontýna přemítala, jestli jsou tak nebezpeční jako medvěd grizzly, ale nakonec došla k názoru, že pravděpodobně nikoliv.

„Táta mi nedovolí zůstat přes noc,“ namítla Milada.

„Jak se mu vůbec daří?“ zeptala se jí paní Škubová. „Zvládá to dobře?“

„Ale ano,“ odpověděla dívka. „My oba. Podle táty je nám bez ní líp.“

„Vyřiď mu, že ho pozdravujeme,“ požádala ji paní Škubová.

Milada mlčela, zato Olívie se znovu ozvala: „Takže přespávačka jen pro nás dvě, Leonbabo.“

„Až příliš tlačíš na pilu, holčičko moje,“ upozornila ji maminka. „Neměla bys být tak umanutá.“

„Olívie a umanutá? To není možné,“ utrousil pan Škub.

„Dám vědět, kdy by se to nejvíc hodilo,“ slíbila své přítelkyni Leontýna.

„Tak šup, vy dvě, nasedat,“ poručila paní Škubová a nastartovala.

Auto za křupání šterku pod koly odsvištělo pryč a Leontýna se otočila. U prosklených dveří herního salonku stál Felix. Když si všiml, že se na něj sestra dívá, rychle uskočil a začal se tvářit, jako by je vůbec nesledoval.

WILLARDOVA KOMNATA

Strýček Harry objevil Toma na zahradě. Zrovna cosi tiše mumlal růžím, které prostřihával nůžkami, jež vypadaly dokonce mnohem starší než zahradník sám.

„Tak tady jste, Tome,“ oslovil ho strýc. „Chtěl jsem vás požádat, jestli byste mi nepomohl se zavazadly. Felix s Leontýnou byli tak laskaví a dovolili mi pár dní zůstat.“

Zahradník levou rukou jemně nadzvedl bílou hlavičku růže a pak ji starodávným náčiním nesmírně opatrně ušmíkl.

„Netušil jsem, že se stříhají i květy,“ poznamenal k tomu Harry.

„Pokaď chce člověk udržet rostlinku zdravou a v dobré kondici, musí občas odstranit starší části, aby mohly mladý výhonky vykvést do krásy.“ Tom mu předvedl droboučké poupátko, předtím ukryté za velkou hlavičkou.

„Já na přírodu nikdy moc nebyl,“ nechal se slyšet strýček. „Ale teď už zpátky ke kufrům...“

Zahradník si zastrčil nůžky za opasek a ruce si otřel do kalhot. Potom vyrazil v těsném závěsu za panem Maršálem k domu.

„Vy už tu žijete dlouho, vidíte, Tome?“ prohodil Har-

ry cestou.

„Je to jediný místo, co jsem kdy považoval za domov,“ odpověděl zahradník.

„Dvojčata jsou, pokud se nemýlím, už třetí generací Trnhoffových, které sloužíte?“

„No bodejť. Jejich dědeček, lord Silvánus, byl můj první pán. To on mně věnoval tohlencto udělátko,“ poklepal si Tom na zahradnické nůžky za pasem. „A pořád fikají zrovinka tak dobře jako v den, kdy mně je dal.“

Mezitím došli k autu a strýček Harry otevřel zavazadlový prostor. Uvnitř ležely dva kufrý. Jeden obrovitánský, uhlově černý a od pohledu luxusní. Druhý byl mnohem menší, vybledlé zelené barvy a s ošoupanými rohy. Tom se natáhl pro ten větší.

„Ne, to není třeba, svůj kufr si odnesu sám,“ zarazil ho strýc. „Jen potřebuju pomoct s Bastienovým. Je v kuchyni, zcela v područí kulinární múzy.“

„Ten váš kuchtík se může ubytovat v bejvalým pokoji paní Pytlounový,“ navrhl Tom. „Do kuchyně to má od tamtaď nejbliž. A vy si klidně zaberte Willardovu komnatu na opačný straně budovy.“

„Willardovu? Nějaký další vzdálený příbuzný?“

Zahradník přikývl. „Lord Willard tu žil na počátku devatenáctýho století. Jeho pokoj má krásnej výhled na Huxleyho les. Jedinej zápor je ta poezie.“

„Poezie?“

„Willard si o sobě myslel, že je básník. A ty svoje rýmovánky vyrejšval do stěn svý komnaty.“

„Zajímavé.“

„Akorát to není zrovna nejpovedenější poezie, víme?“

Tom ho odváděl ke kamennému schodišti stoupajícímu k hlavnímu vchodu. „Já byl pro, abysme to celý přetape-tovali, ale Dragoš trvá na tom, že sídlo uvede do původ-ního stavu.“

„O čem jeho básně pojednávají?“

„Ty raný hlavně o děvčeti, co potkal na vesnickém trhu. Říká se, že s tím vztahem nesouhlasila jeho máma, a tak byl nuceněj oženit se s jinou. Bohužel se přes tu svoji první lásku nikdy nedokázal přenést. Nakonec umřel zrovinka v polovině skládání básně o chlapíkovi, co zavraždil vlastní ženu...“

„Nechte mě hádat,“ přerušil ho Harry. „Nikdy ji nedokončil, protože ho zavraždila jeho vlastní žena. S temnou historií rodu Trnhoffů jsem obeznámen do-statečně na to, abych si byl dobře vědom, že ji jako čer-vená nit protkávají věčně se opakující motivy paradoxu a tragédie.“

„Ne tak docela,“ zavrtěl hlavou Tom. „Willard svou manželku skutečně zavraždil, ale na rozdíl od hrdiny básně ho hned dopadli a uvěznili. Úklady nikdy nepat-řily k jeho silnejm stránkám.“

Strýc smutně potřásl hlavou. „Může se potom ně-kdo divit, že jsou dvojčata taková, jaká jsou, když musí žít s vědomím podobných hrůz minulosti vlast-ní rodiny?“

Zahradník se zastavil na nejvyšším schodě. „Vidíte ty stromy támhle na kopci?“ ukázal na tři holé a pokrouce-né siluety, všechny ohnuté na jednu stranu. „Proč podle vás vypadají takhle?“

Harry se na ně zadíval. „Nemám tušení. V důsledku

silné bouře? Nebo to nějak souvisí se směrem větru? Případně s polohou slunce na obloze?”

„To jsou všechno smysluplný odhady,“ připustil Tom. „Akorát já tady strávil celý svůj život a tyhle stromy tak vypadají odjakživa. Jsou takový, jaký jsou, protože takový zkrátka jsou.“